

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 11Co/51/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6622203063
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Danica Kočíčková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2025:6622203063.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Danice Kočíčkovej a sudcov JUDr. Renáty Deákovovej a JUDr. Michala Tagaja ako členov senátu, v spore žalobcu: A. B. B. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. X, XXX XX E., zastúpeného: ADVOKÁCIA s. r. o., so sídlom Hollého 10, 949 01 Nitra, proti žalovanému: B. D. A., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F. X, XXX XX G., o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 11C/51/2022-111 zo dňa 19.01.2024, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu vo výroku I. m e n í tak, že žalovaný je povinný v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku uverejniť na svojej stránke, ktorú prevádzkuje na sociálnej sieti Facebook s názvom Jožo Pročko – stránka ospravedlnenie žalobcovi v nasledovnom znení: „Ospravedlňujem sa A. B. B. C. za to, že som o ňom verejne tvrdil, že je pištoľník, ktorý prikladá deťom k hlave zbraň. Jedná sa o nepravdivé tvrdenie, ktorým som zasiahol do jeho práv na ochranu osobnosti, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti a jeho mena”.

II. Vo výrokoch II., III. a IV. rozsudok okresného súdu zrušuje a v uvedenom rozsahu vracia vec okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanému povinnosť uverejniť na svojej stránke, ktorú prevádzkuje na sociálnej sieti Facebook s názvom D. A. – stránka ospravedlnenie žalobcovi v nasledovnom znení: „Ospravedlňujem sa A. B. B. C. za to, že som o ňom verejne tvrdil, že je pištoľník, ktorý prikladá deťom k hlave zbraň. Jedná sa o nepravdivé tvrdenie, ktorým som zasiahol do jeho práv na ochranu osobnosti, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti a jeho mena.“ (výrok I.). Ďalej okresný súd uložil žalovanému povinnosť ospravedlniť sa žalobcovi, s textom ospravedlnenia ako vo výroku I, na pôde Národnej rady Slovenskej republiky s prednesom ako bod programu rokovania Národnej rady, alternatívne na tlačovej konferencii vo foyeri Národnej rady (výrok II.). Zároveň okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť sumu 6. 651,- Eur z titulu náhrady nemajetkovej ujmy na účet zariadenia alebo organizácie poskytujúcej sociálne, zdravotné, športové alebo kultúrne služby pre deti so sídlom v okrese Detva podľa vlastného výberu do 30 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok III.). O trovách konania rozhodol okresný súd tak, že žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 1/3 (výrok IV.).

1.1 V odôvodnení predmetného rozsudku okresný súd uviedol, že žalobou doručenu Okresnému súdu Lučenec (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) dňa 02.08.2022 sa žalobca voči žalovanému domáhal ospravedlnenia na facebookovej stránke za výrok, že „je pištoľník, ktorý prikladá deťom k hlave zbraň“, ďalej ospravedlnenia v jednom zo slovenských vydaní vybraných denníkov a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 20.000,- Eur. Zároveň žiadal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V

žalobe okrem iného žalobca uviedol, že dňa 22.02.2022 počas rokovacieho dňa 58. schôdze Národnej rady SR (ďalej aj „národná rada“) predniesol žalovaný výrok, že „žalobca je pištoľník, ktorý prikladá deťom k hlave pištole“ (ďalej aj „predmetný výrok“ alebo „dotknutý výrok“). Uvedený výrok predniesol žalovaný ako faktickú poznámku v rámci prerokovania jedného z návrhov poslancov národnej rady, čo vyplýva aj zo zápisnice z 58. schôdze národnej rady. Nasledujúci deň žalovaný v rozprave uvedený výrok čiastočne korigoval, pričom uviedol, že to nie je jeho výmysel, ale sú to slová od ľudí a vyšetruje to polícia. Žalobca v žalobe uviedol, že nikdy nikomu, tobôž nie dieťaťu, neprikladal k hlave žiadnu zbraň. Takýmto nepravdivým tvrdením žalovaný zasiahol do jeho práva na ochranu osobnosti, v dôsledku čoho bola znížená jeho dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti. Žalovaný vyslovil uvedený výrok v rámci faktickej poznámky, pričom podľa rokovacieho poriadku národnej rady faktickou poznámkou nemožno reagovať na inú faktickú poznámku. Zdôraznil, že takéto tvrdenie vrhá zlé svetlo na jeho osobu a znižuje jeho občiansku česť, vážnosť a dôstojnosť v spoločnosti. Takéto tvrdenie žalovaného nemožno považovať ani za oprávnenú kritiku, hoci pri politikoch a osobách pôsobiacich vo verejnom záujme je hranica posunutá. Žiadna osoba, ani verejne činná, nie je povinná strpieť verejné obvinenie zo spáchania násilnej trestnej činnosti. Tvrdenie žalovaného nemá žiadny relevantný faktický základ, ale ide len o účelové znevažovanie a škandalizáciu jeho osoby. Vybočuje z medzí všeobecne uznávaných pravidiel slušnosti. Takéto tvrdenia môžu mať vplyv na jeho ďalšie pôsobenie v politike, nakoľko sa opätovne uchádza o zvolenie do Národnej rady Slovenskej republiky a chce sa zúčastniť aj volieb do vyššieho územného celku. Takéto tvrdenie neobstojí z hľadiska pravdivosti ako skutkové tvrdenie, ani z hľadiska primeranosti ako hodnotiaci úsudok. Žiada preto od žalovaného ospravedlnenie a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20.000,- Eur. Uviedol, že mal záujem vec riešiť mimosúdnu cestou, k čomu žalovaného vyzval dňa 04.03.2022. K mimosúdnu vyriešeniu sporu nedošlo, avšak naďalej je pri ústretovom konaní zo strany žalovaného pripravený na ukončenie veci inak ako meritórnym rozsudkom.

1.2 Žalovaný v písomnom vyjadrení k žalobe uviedol, že pri vyslovení predmetného výroku vychádzal z informácií, ktoré získal od konkrétnych občanov Detvy. Na základe týchto informácií od občanov Detvy začal Úrad inšpekčnej služby Policajného zboru Slovenskej republiky vyšetrovať okolnosti, ktoré sa týkali poslanca Suju. Vypovedal k tomu v Banskej Bystrici. Ďalej uviedol, že v Plus 7 dní bol uverejnený článok, kde bolo uvedené, že „žalobca trénoval chalanov súkromnej bezpečnostnej služby u H.“. V článku bolo tiež uvedené, že „v Detve majú zo Suju strach. V minulosti mal potýčky s istým I., ktorému zlomil ruku“. Jeho výrok je teda nielen hodnotiaci, ale má aj reálny základ, ktorý vychádza z informácií, ktoré získal od občanov Detvy o tom, ako sa poslanec C. správa nielen v parlamente. V parlamente svojim vystupovaním vzbudzuje strach, bola mu už udelená pokuta za agresívne správanie. Žalovaný doplnil vyjadrenie k žalobe článkami z tlače a uviedol, že ku skutkovým tvrdeniam a okolnostiam žaloby zaujal jednoznačný postoj, keď poukázal na to, že predmetný výrok nezaznel vo vákuu, ale vznikol ako reakcia na predošlé násilné, agresívne a vulgárne správanie žalobcu. Poukázal aj na kópiu komentára, ktorý mu prišiel na sociálnu sieť, obsahom ktorého bolo, že žalobcu sa všetci boja s tým, že svoje zdroje (osoby, ktoré mu to povedali) nechce uvádzať. Uviedol, že tieto osoby oslovil, či by boli ochotné svedčiť, ale zatiaľ žiadny súhlas od nich nezískal. Zdôraznil, že takých poznámok ako mal on na adresu žalobcu, zaznelo v národnej rade stovky. Na jeho adresu boli tiež uvedené rôzne nepravdivé a znevažujúce informácie, napr. že je pedofil. Žalobu vníma ako neprimeranú a neproporcionálnu, pretože reálny dosah výroku v rámci faktickej poznámky je zanedbateľný a nedá sa porovnať s dosahom požadovaného ospravedlnenia na sociálnej sieti a už vonkoncom nie so žiadnou sumou 20.000,- Eur. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedol, že žalovaný nepoprel tvrdené skutočnosti, naopak všetky potvrdil a jeho výrok je z hľadiska textu prednesu, miesta a času nesporný. Predmetný výrok prednesený žalovaným bol šírený verejne, prevzali ho a šírili viaceré médiá. Zdôraznil, že pokiaľ žalovaný uviedol, že jeho výrok je nielen hodnotiaci, ale má aj reálny základ, tak s takýmto tvrdením žalovaného nesúhlasí. Vnútroštátna a európska legislatíva rozlišuje medzi faktami a hodnotiacim úsudkom. Existujúce fakty možno preukázať, zatiaľ čo otázka pravdivosti hodnotiacich úsudkov nepripúšťa dôkazy. Vzhľadom k obsahu predmetného výroku nemožno v žiadnom prípade tvrdiť, že ide o hodnotiaci úsudok. Predmetný výrok žalovaného predstavuje podľa žalobcu uvedenie skutkov bez akéhokoľvek emocionálneho zafarbenia zo strany žalovaného. Predmetný výrok žalovaného považuje preto za skutkové tvrdenie, ktoré je schopné automaticky zasiahnuť do práv toho, koho sa týka. Zdôraznil, že nikdy nebol odsúdený, súdený, ani stíhaný za skutok, ktorý uviedol žalovaný. Nemožno teda v zmysle tzv. negatívnej dôkaznej teórie žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitých skutočností, preto dochádza k presunu dôkazného bremena na žalovaného, ktorý však existenciu tvrdených skutočností žiadnym spôsobom nepreukázal. Zdôraznil, že

ani jeden z článkov, ktoré žalovaný pripojil k svojmu vyjadreniu k žalobe sa netýka obsahu predmetného výroku, pričom žalovaný nešpecifikoval, ktorí občania Detvy mu tieto informácie poskytli.

1.3 Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku ďalej uviedol, že vo veci nariadil pojednávanie, kde žalobca uviedol, že žalobu považuje za dôvodnú a pridrižiava sa svojich doterajších vyjadrení. Výšku náhrady nemajetkovej ujmy vypočítal ako cca. trojnásobok mesačného platu mimobratislavského poslanca. Ďalej uviedol, že peniaze zodpovedajúce náhrade nemajetkovej ujmy nechce pre seba, ale chce ich na športové alebo sociálne účely pre deti. Takýmto zariadením je podľa žalobcu napr. ústav pre postihnuté deti, ktorý sa nachádza v E., je v správe VÚC, „nemusí to však byť zrovna tento ústav“. Žalobca poukázal na to, že on má deti rád, sponzoruje folklórne súbory v Detve a prispieva na detské športové kluby. Pán A. mohol doplniť, resp. opraviť svoje informácie. On nemohol pánovi A. vrátiť slovo, to môže len predsedajúci schôdze. Nevie o tom, že by sa ho ľudia v Detve báli. Keď sa na to pýtali primátora povedal, že on o tom nevie a primátor je dosť silná osoba na to, aby musel klamať.

1.4 Vo vzťahu k výške žalovanej sumy náhrady nemajetkovej ujmy okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že právny zástupca žalobcu v záverečnej reči na pojednávaní (na ktorom súd prvej inštancie vyhlásil odvolaním napadnutý rozsudok) „modifikoval žalobný návrh“ v tom zmysle, že žiada, aby súd priznal titulom náhrady nemajetkovej ujmy sumu zodpovedajúcu dvom mesačným platom mimobratislavského poslanca (6.651 x 2) namiesto troch mesačných plátov mimobratislavského poslanca (20.000,- Eur).

1.5 V nadväznosti na uvedené okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že žalovaný na pojednávaní tvrdil, že ľudia mu posielajú na pána C. rôzne podnety a on sa ho chcel v národnej rade opýtať, či je normálne, že poslanec národnej rady s takou minulosťou ako má on, prikladá deťom ku hlave zbraň. Nenechali ho to dokončiť, pretože žalobca hneď vyskočil a prerušil ho. Je ochotný sa mu na Facebooku ospravedlniť a vysvetliť ako to myslel. Náhradu nemajetkovej ujmy považuje za neprimeranú. Vo vzťahu ku žalobcom požadovanému ospravedlneniu žalovaný uviedol, že „nie je možné znovu uplatniť predmetnú faktickú poznámku. Pán C. tiež rozpráva všeličo, útočí na jeho deti“. Vo vzťahu k návrhu žalobcu, aby bola žalovaná suma náhrady nemajetkovej ujmy poukázaná na účet zariadenia alebo organizácie poskytujúcej sociálne, zdravotné, športové alebo kultúrne služby pre deti so sídlom v Detve, žalovaný na pojednávaní uviedol, že „aj on robí neziskové podujatia, v Detve má 6 podujatí, takže nielen pán C. robí v Detve charitu. Už dlhodobo svoj plat dáva osobám, ktoré to potrebujú. Nemá problém dať nejaké peniaze na sociálne účely, robí to už dlho. Odmietva však dávať peniaze na účet, ktorý určí žalobca“. Zdôraznil, že pokiaľ žalobca zoberie svoju žalobu späť aj on zoberie späť svoju (žalobu).

1.6 Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku ďalej uviedol, že vo veci vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu, výsluchom žalovaného a oboznámením sa s predloženými listinnými dôkazmi tak, ako je to uvedené v zápisnici z pojednávania. Po vykonanom dokazovaní zistil, že dňa 22.02.2022 počas rokovacieho dňa 58. schôdze Národnej rady Slovenskej republiky odzneli z úst žalovaného na adresu žalobcu slová: „Suja je pištoľník, ktorý prikladá deťom pištole ku hlave“. Žalovaný túto skutočnosť nepoprel, čo podľa okresného súdu možno hodnotiť, že žalovaný svoje konanie nezakrýval, netajil, „akurát uviedol, že to bolo myslené inak, ale nenechali ho to dohovoriť, kde by bol celé toto svoje tvrdenie vysvetlil“. V nadväznosti na uvedené okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že pokiaľ mal jednoznačne preukázanú existenciu predmetného výroku žalovaného, musel sa vysporiadať s tým, či je obsah predmetného výroku žalovaného tak (natoľko) závažný, aby mohol spôsobiť zásah do práv žalobcu, jeho osobnosti, cti a dobrého mena s tým, že pokiaľ by dospel ku kladnému záveru, musí vyriešiť aj mieru zásahu a určiť primeranú satisfakciu.

1.7 Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku odcitoval čl. 19 ods. 1 Ústavy SR, ust. § 11, § 13 ods. 1, 2, 3 zákona č. 40/1964 Zb., Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“) a uviedol, že z vykonaného dokazovania mal bez akejkoľvek pochybnosti preukázané, že predmetný výrok skutočne odznel a že ho vyslovil žalovaný. Uvedené tvrdenie žalovaného posúdil okresný súd ako veľmi závažné. Uviedol, že je to tvrdenie tzv. cez čiaru a že takéto tvrdenie môže byť spôsobilé spôsobiť žalobcovi ujmu. Poukázal na to, že žalobca sponzoruje rôzne detské aktivity, prispieva na športové a kultúrne potreby detí, preto môže byť v súvislosti s výrokom žalovaného osoba žalobcu vykreslená v negatívnom svetle, čo môže mať celkový negatívny dopad nielen na sponzorské aktivity žalobcu „v tom zmysle, že verejnosť by sa mohla na aktivity žalobcu pozeráť negatívne, možno až tak, že žalobca si

kompenzuje nejaké svoje pochybenia, alebo tak, že keď žalobca niečo v rámci svojich sponzorských aktivít dá na sociálne účely, resp. pre deti, tak si môže dovoliť všetko“, ale môže to mať negatívny dopad aj na podnikateľské aktivity žalobcu a na jeho politické ambície. V uvedenej súvislosti okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že v čase, keď žalovaný predmetný výrok o žalobcovi vyslovil, bol žalobca verejne činná osoba, schyľovalo sa k voľbám do národnej rady, žalobca mal ambíciu kandidovať na predsedu banskobystrického samosprávneho kraja, pričom takéto informácie mohli mať nepriaznivý dopad na jeho kandidatúru, resp. na výsledky vo voľbách. Vo vzťahu k argumentácii žalovaného, že aj žalobca „rozprával“ na jeho adresu rôzne veci, okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že výroky žalobcu na adresu žalovaného nie sú predmetom tohto konania; pokiaľ by boli predmetom tohto konania, vysporiadal by sa s nimi.

1.8 Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku poukázal na to, že verejne činná osoba musí strpieť väčší zásah do súkromia ako osoba, ktorá nie je verejne činná. Avšak aj zásahy do súkromia verejne činných osôb majú svoje hranice. Predmetný výrok žalovaného je podľa okresného súdu taký, ktorý túto pomyselnú hranicu prekračuje. Uvedený výrok žalovaného nie je podľa okresného súdu možné v žiadnom prípade označiť za kritiku („aj tá musí byť pravdivá a svojou formou primeraná“), ktorú by nebolo možné považovať za neoprávnený zásah. Za závažný vyhodnotil okresný súd predmetný výrok žalovaného aj z toho dôvodu, že žalobca sa mal v zmysle predmetného výroku skutku dopustiť na deťoch a deti sú ako zraniteľné osoby verejnosťou vnímané obzvlášť citlivo, čo podľa okresného súdu znamená, že výrok prednesený žalovaným môže mať negatívny dopad na osobu žalobcu. Vo vzťahu k argumentácii žalovaného, že predmetný výrok žalovaného by mal byť vnímaný v širšom kontexte, doplnenom o informácie o osobe žalobcu, okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že informácie o žalobcovi, ktoré získal žalovaný z tlače (konkrétne z článku uverejneného v týždenníku Plus 7 dní) nebral na zreteľ, pretože žalobca tieto skutočnosti poprel a súd nezistil, že by bolo voči žalobcovi vedené trestné stíhanie, vznesené obvinenie, alebo že by bol žalobca „súdne trestaný“, preto je naňho potrebné hľadieť ako na nevinného, pričom zdôraznil, že iné relevantné informácie takéhoto typu v súvislosti s minulosťou žalobcu nemal. Pokiaľ žalovaný v rámci svojej procesnej obrany poukázal na správanie žalobcu v národnej rade, okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že to považuje za vytrhnuté z kontextu, pretože v parlamente ide často o vypäté, emočne náročné situácie a nie je to iba žalobca, ktorý by sa v národnej rade správal impulzívne. Zdôraznil, že sám žalovaný sa vyjadril tak, že v národnej rade odznelo mnoho rôznych výrokov a že „už v minulosti sme boli v národnej rade svedkami rôznych excesov“. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že informácie o správaní žalobcu mu poskytli osoby, ktoré proti žalobcovi síce odmietli vypovedať, ale tvrdia, že sa ho v Detve ľudia boja, ani toto tvrdenie žalovaného nepovažoval okresný súd za preukázané, preto nevidel dôvod, prečo by mal nepreukázanú informáciu, ktorú žalovaný podľa svojho tvrdenia získal od iných osôb považovať za preukázanú a tým aj za relevantnú.

1.9 Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku ďalej uviedol, že keďže dospel k záveru, že predmetný výrok žalovaného je spôsobilý vyvolať ohrozenie alebo narušenie chránených práv osoby žalobcu, má za to, že je potrebné do istej miery reparovať škodlivé následky tohto neuváženeho výroku žalovaného. V uvedenej súvislosti okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku konštatoval, že pokiaľ žalobca požaduje od žalovaného ospravedlnenie, táto jeho požiadavka je namieste, preto pokiaľ bol na facebookovom profile žalovaného uvedený predmetný výrok žalovaného, malo by tam byť uvedené aj jeho ospravedlnenie. Okresný súd vzal pritom do úvahy podľa obsahu odôvodnenia „aj čiastočnú zmenu návrhu, v zmysle ktorej už žalobca nežiadal ospravedlnenie v celoštátnom denníku, ale na pôde národnej rady“. Uviedol, že sa s týmto návrhom žalobcu stotožnil, pretože pokiaľ žalovaný predniesol tieto výroky v budove národnej rady, malo by tam odznieť aj jeho ospravedlnenie žalobcovi, hoci žalobca už nie je poslancom. Vo vzťahu k výške náhrady nemajetkovej ujmy okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že žalobca „čiastočne znížil“ požadovanú sumu náhrady nemajetkovej ujmy na dvojnásobok platu mimobratislavského poslanca namiesto troch plátov mimobratislavského poslanca. Okresný súd však túto sumu náhrady nemajetkovej ujmy ešte znížil na jeden plat mimobratislavského poslanca vychádzajúc z vyčíslenia vykonaného právny zástupcom žalobcu v sume 6.551,- Eur. Prihliadol pritom na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva žalobcu došlo. Vzal pritom tiež do úvahy vysvetlenie žalovaného, že „takto to nemyslel, chcel to povedať úplne inak“, čo síce podľa okresného súdu nemalo vplyv na jeho záver, že k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcu došlo, ale ovplyvnilo to výšku prisúdenej náhrady nemajetkovej ujmy. Pokiaľ žalobca žiadal, aby bola suma prisúdená titulom náhrady nemajetkovej ujmy poukázaná na účet organizácie so sídlom v okrese Detva, ktorá

zabezpečuje sociálne, športové, zdravotné alebo kultúrne akcie pre deti, okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť uvedenú sumu takejto organizácii podľa vlastného výberu. Okresný súd tak podľa obsahu odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku rozhodol preto, lebo žalobca jednoznačne neuviedol, ktorej organizácii má byť suma náhrady nemajetkovej ujmy poukázaná. Konštatoval, že vzhľadom k tomu, že takýto návrh predniesol žalobca až tesne pred záverečnou rečou na pojednávaní, súd nemal možnosť zisťovať príslušné organizácie, ktoré by sa týmto zmysluplným činnosťami venovali. Ponechal to preto na úvahe žalovaného, ktorý sám vykonáva charitatívnu činnosť, aby rozhodol, komu na výkon týchto činností prispeje s tým, že podmienkou je, že sa musí jednať o zariadenie v okrese Detva, ktoré musí mať v predmete svojej činnosti organizovanie sociálnych, športových, zdravotných alebo kultúrnych akcií pre deti.

1.10 Vo vzťahu k trovám konania okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal z pomeru úspechu a neúspechu vo veci, pričom „podaný návrh“ (žalobu) rozdelil na dve časti. Jednou časťou je podľa okresného súdu konanie o určenie, či došlo k zásahu do práv žalobcu a tomu zodpovedajúce ospravedlnenie a druhou časťou je konanie o priznanie peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy. V uvedenej súvislosti okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že vychádzal zo skutočnosti, že aj súdny poplatok sa v Sadzobníku súdnych poplatkov v príslušnej položke skladá z dvoch častí. Konštatoval, že v prvej časti mal žalobca 100 % úspech. Pokiaľ ide o druhú časť, žalobca pôvodne žiadal titulom náhrady nemajetkovej ujmy 3 platy mimobratislavského poslanca (20 000 Eur), po zmene žaloby žiadal 2 platy mimobratislavského poslanca (2 x 6651 Eur) a súd mu priznal titulom náhrady nemajetkovej ujmy sumu 6 651,00 Eur, to podľa okresného súdu znamená, že v tejto časti sporu mal žalobca úspech v 1/3. Žalovaný v prvej časti nemal úspech, v druhej časti mal úspech v 2/3. V nadväznosti na uvedené okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že „po prepočte v rámci celkového vyjadrenia pomeru úspechu a neúspechu v celom konaní rozhodol tak, že keďže mal žalobca v konaní úspech v pomere 2/3 a neúspech v pomere 1/3, priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 1/3 (2/3 – 1/3) s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté v súlade s ustanovením § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením vydaným po právoplatnosti rozsudku vo veci samej“.

2. Proti predmetnému rozsudku súdu prvej inštancie sa žalovaný odvolal a v odvolaní uviedol, že proti rozsudku súdu prvej inštancie podáva v celom rozsahu odvolanie, pretože boli naplnené odvolacie dôvody v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b), e), f) a h) zákona č. 160/2015 Z. z., Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Ďalej uviedol, že ako žalovaný je presvedčený, že súd prvej inštancie mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a v neposlednom rade, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, čoho následkom je relevantná aplikácia odvolacích dôvodov v zmysle § 365 ods. 1 písm. b), e), f) a h) CSP.

2.1 Žalovaný v odvolaní poukázal na to, že okresný súd dospel k právnomu názoru, že vychádzajúc z vykonaného dokazovania považuje za preukázané, že tvrdenie žalovaného obsiahnuté v dotknutom výroku je spôsobilé spôsobiť žalobcovi ujmu na jeho osobnostných právach a spôsobiť zásah do súkromia žalobcu. Zdôraznil, že s vyššie uvedeným právnym názorom okresného súdu nesúhlasí a vníma ho v intenciách nesprávneho právneho posúdenia a nesprávnych skutkových zistení. Žalovaný v odvolaní okresnému súdu vytkol, že svoj záver dostatočne a presvedčivo neodôvodnil, pričom medzi najväčšie nedostatky rozsudku okresného súdu podľa žalovaného patrí jednostranné vyhodnotenie dôkazov, to, že okresný súd nezohľadnil (nezobral do úvahy) ako dôkaz notársku zápisnicu, „ktorá preukazovala existenciu statusu tretej osoby na sociálnej sieti, v ktorej bola obsiahnutá informácia, na ktorú v predmetnom výroku žalovaný odkazoval“ a že okresný súd žiadnym spôsobom nezohľadnil kontext a spôsob vyrieknutia dotknutého výroku žalovaným. Ďalej uviedol, že právne posúdenie veci okresným súdom považuje za nesprávne a skutkový stav veci považuje za nedostatočne zistený s tým, že správne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie by malo byť podľa žalovaného také, že dotknuté tvrdenie žalovaného o osobe žalobcu nie je spôsobilé spôsobiť žalobcovi ujmu na jeho právach a spôsobiť zásah do súkromia žalobcu. Ďalším problémom odvolaním napadnutého rozsudku okresného súdu je podľa žalovaného jeho nevykonateľnosť, a to minimálne pokiaľ ide o výroky I. a II., v ktorých okresný súd nestanovil časové ohraničenie splnenia uloženej povinnosti, čo podľa žalovaného

znamená, že v nich absentuje časový rámeček na prikázané konanie, teda z týchto výrokov odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie nevyplýva informácia o tom, dokedy má žalovaný tam stanovené povinnosti splniť. Zároveň mu okresný súd výrokom II. odvolaním napadnutého rozsudku ukladá povinnosť, splnenie ktorej nezávisí len od neho ako procesnej strany sporu, ale aj od subjektov, ktoré stranami sporu neboli, keďže okresný súd výrokom II. odvolaním napadnutého rozsudku určil, že ospravedlnenie žalobcovi má byť vykonané vo forme prednesu žalovaného ako bod programu rokovania (schôdze) národnej rady, avšak o tom musí hlasovaním rozhodnúť plénum parlamentu, čiže on to ovplyvniť nevie. V uvedenej súvislosti poukázal žalovaný v odvolaní na „terminologickú nepresnosť“ výroku II., ktorá podľa žalovaného spočíva v tom, že okresný súd vo výroku II. uvádza najprv názov národnej rady v celistvosti ako Národná rada Slovenskej republiky a neskôr (v ďalšom texte výroku II.) uvádza názov Národnej rady Slovenskej republiky už len ako Národná rada, čo on (žalovaný) vníma ako zmätočnosť výroku II.

2.2 Vo vzťahu k výroku III. odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie žalovaný v odvolaní uviedol, že chce poukázať na logickú nezrovnalosť, ktorá podľa jeho názoru súvisí s tým, že povinnosť uložená týmto výrokom nedokáže splniť svoju reparačnú funkciu, pretože ak okresný súd priznáva žalobcovi nárok na náhradu nemajetkovej ujmy a zároveň ukladá žalovanému povinnosť nahradiť túto nemajetkovú ujmu inej osobe, než je samotný žalobca, tak táto sankcia nespĺňa svoj reparačný účel. Zároveň je výrok III. odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie podľa žalovaného problematický aj s ohľadom na jeho vymáhateľnosť, keďže subjektom oprávneným na plnenie náhrady nemajetkovej ujmy je iný subjekt ako bola strana sporu. V súvislosti s tvrdením, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil poukázal žalovaný v odvolaní na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I.ÚS 235/2020 zo dňa 22.09.2020, v ktorom ústavný súd uviedol nasledovné právne závery: „Podstatou rozhodnutia o väčšine obdobných právnych sporov týkajúcich sa ochrany osobnostných práv je hľadanie vyváženého vzťahu medzi ústavou garantovaným právom na ochranu cti, dôstojnosti, či súkromia na jednej strane a slobodou prejavu a právom na informácie na strane druhej. Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej doterajšej judikatúre už viackrát zdôraznil, že každý konflikt vo vnútri systému základných práv a slobôd (resp. ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách) treba riešiť prostredníctvom zásady spravodlivej rovnováhy, resp. vyváženosti. Všetky základné práva a slobody sa chránia len v takej miere a rozsahu, kým uplatnením jedného práva alebo slobody nedôjde k neprimeranému obmedzeniu, či dokonca popretiu iného práva alebo slobody (II.ÚS 692/2017); podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorú ústavný súd konštantne zohľadňuje vo svojej rozhodovacej činnosti, sloboda prejavu predstavuje jeden zo základných pilierov demokratickej spoločnosti, jednu zo základných podmienok jej rozvoja a sebarealizácie jednotlivca. Uplatňuje sa nielen vo vzťahu k informáciám a myšlienkam, ktoré sa prijímajú priaznivo, resp. pokladajú sa za neurážlivé a neutrálne, ale aj k tým, ktoré urážajú, šokujú alebo znepokojujú štát alebo časť obyvateľstva. Vyžaduje si to pluralizmus, znášanlivosť a veľkorysosť, bez ktorých nemožno hovoriť o demokratickej spoločnosti (Handyside v. Spojené kráľovstvo, sťažnosť č. 5493/72, rozsudok zo 07.12.1976 bod 49.); ústavný súd v tejto súvislosti pripomína tiež povinnosť všeobecných súdov zohľadňovať pri svojej rozhodovacej činnosti relevantnú judikatúru EŠLP a ďalších medzinárodných súdnych orgánov vyvoditeľnú okrem iného aj z čl. 1 ods. 2 Ústavy (IV.ÚS 36/2018; z doterajšej judikatúry Ústavného súdu vyplýva, že obmedzenie akéhokoľvek základného práva alebo slobody, a teda aj slobody prejavu možno považovať za ústavne akceptovateľné len vtedy, ak ide o obmedzenie, ktoré bolo ustanovené zákonom, resp. na základe zákona zodpovedá niektorému ustanovenému legitímnemu cieľu a je nevyhnutné v demokratickej spoločnosti na dosiahnutie sledovaného cieľa, t. j. ospravedlňuje ho existencia naliehavej spoločenskej potreby a primerane (spravodlivo) vyvážený vzťah medzi použitými prostriedkami a sledovaným cieľom, t. j. musí ísť o obmedzenie, ktoré je v súlade so zásadou proporcionality (II.ÚS 692/2017)“. Vyššie uvedené právne názory ústavného súdu sú podľa žalovaného nielen relevantné, ale v plnej miere tiež aplikovateľné na odvolaním napadnutý rozsudok. Zdôraznil, že okresný súd tým, že nerozhodol v súlade so zásadou proporcionality de facto nerozhodol ústavne konformným spôsobom. Ústavný súd SR vyjadril v predmetnom náleze názor aj k problematike zásahu do práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čo je v prípade jeho odvolania relevantné predovšetkým v súvislosti s odvolacím dôvodom uplatneným podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Citovaný nález ústavného súdu je relevantným zdrojom argumentov aj v súvislosti s priznaním náhrady nemajetkovej ujmy, pričom v súvislosti s priznaním náhrady nemajetkovej ujmy ústavný súd v predmetnom náleze konštatuje nasledovné: „Finančné zadosťučinenie za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti možno priznať len vtedy, pokiaľ nie je postačujúce morálne zadosťučinenie a pokiaľ došlo k zníženiu dôstojnosti

fyzickej osoby alebo jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere. O znížení dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere ide, pokiaľ ujmu vzniknutú v osobnostnej sfére fyzická osoba vzhľadom na povahu, intenzitu, opakovanie, trvanie a šírku okruhu pôsobenia nepriaznivého následku pociťuje a prežíva ako závažnú. Aj napriek tomu, že rozhodnutie o výške finančného zadostučinenia patrí do sféry uváženia príslušného všeobecného súdu, mal by súd v každom jednotlivom prípade vychádzať z úplného skutkového stavu a v tomto rámci sa opierať o celkom konkrétne a preskúmateľné hľadiská (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30Cdo/2005/2003 z 27.10.2003); v nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje aj na judikatúru ESLP, v zmysle ktorej náhrada nemajetkovej ujmy musí byť rozumne primeraná utrpenej ujme na povesti (napr. Tolstoy Miloslavsky v. Spojené kráľovstvo), pričom pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy treba vychádzať z dôkazov preukazujúcich výšku ujmy (napr. Flux v. Moldavsko, Steel a Morris v. Spojené kráľovstvo). Odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie však podľa žalovaného nevychádza z úplného skutkového stavu, neopiera sa o preskúmateľné hľadiská a nevychádza z dôkazov preukazujúcich výšku náhrady nemajetkovej ujmy. Naopak odvolaním napadnuté rozhodnutie okresného súdu je podľa žalovaného intuitívne, neodôvodnené a v tomto ohľade konzekventne svojvoľné. V závere odvolania žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Lučenec vydaný v konaní vedenom pod sp. zn. 11C/51/2022 zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietá a aby zároveň zaviazal žalobcu zaplatiť žalovanému náhradu trov konania, prípadne, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Lučenec vydaný v konaní sp. zn. 11C/51/2022 zrušil, vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a zaviazal žalobcu zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie považuje za správny, zákonný a súladný s ustálenou súdnou praxou. Vo vzťahu k odvolacím námietkam žalovaného uvedeným v jeho odvolaní žalobca uviedol, že žalovaný svoje odvolanie dostatočne neodôvodnil a nevysvetlil, prečo považuje odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za nezákonný. Odvolanie žalovaného je podľa žalobcu formálne a účelové, bez uvedenia konkrétnych vecných dôvodov týkajúcich sa prejednanej veci. Zdôraznil, že súd prvej inštancie postupoval pri vydaní odvolaním napadnutého rozsudku v súlade so zákonom, ústavne konformne, vysporiadal sa so všetkými argumentami strán sporu a s dôkazmi a svoje rozhodnutie dostatočne a náležite odôvodnil. Medzi stranami sporu nebol výrok žalovaného sporný, a to ani z hľadiska jeho textu, autorstva a vyrieknutia v danom čase a mieste. Skutočnosť, že žalovaný s právnym názorom súdu prvej inštancie nesúhlasí, nezakladá automaticky vadu rozhodnutia, pre ktorú možno rozsudok súdu prvej inštancie napadnúť odvolaním. Z ustálenej súdnej praxe vyplýva, že súd nie je povinný sa vysporiadať so všetkými tvrdeniami strán, ale len s tými, ktoré majú pre vec podstatný význam (napr. IV.ÚS 358/09, II.ÚS 193/04, III.ÚS 198/07) a túto povinnosť si súd prvej inštancie v danej veci splnil. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalovaného, týkajúcej sa nevykonateľnosti, či zmätočnosti rozsudku súdu prvej inštancie z dôvodu, že súd prvej inštancie neuviedol vo výroku II. v celistvosti názov Národná rada Slovenskej republiky, ale len Národná rada, žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že túto odvolaciu námietku žalovaného považuje za výsostne účelovú, pretože zo znenia výrokovej časti odvolaním napadnutého rozsudku (výrok II.) jednoznačne vyplýva, že žalovaný má povinnosť sa žalobcovi ospravedlniť na pôde Národnej rady Slovenskej republiky, alternatívne na tlačovej konferencii vo foyer Národnej rady. V uvedenej súvislosti žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného zdôraznil, že jednou z požiadaviek kladených na súdne rozhodnutie je požiadavka určitosti a nezameniteľnosti súdneho rozhodnutia a položil nasledovné otázky: „Vzhľadom na skutočnosť, že Národná rada SR je jediný zákonodarný orgán Slovenskej republiky, pričom žiadna iná Národná rada v Slovenskej republike de facto ani de iure neexistuje, je možné ju zameniť s iným orgánom? A môže si ju zameniť žalovaný, ktorý je práve poslancom tejto inštitúcie, a to dokonca už druhé funkčné obdobie? Môže vôbec žalovaný mať pochybnosti na pôde akej Národnej rady má na základe predmetného rozsudku plniť?“ Je teda podľa žalobcu úplne zrejmé, že takéto označenie inštitúcie, ktorej je žalovaný poslancom, si tento nemôže zameniť s inou organizáciou, ani z hľadiska funkcie, krajiny („v okolitých krajinách sa nenazýva národný zbor Národná rada“), či nebudaj budovy („od 25.05.1994 zasadá Národná rada výlučne v tzv. novej budove na Hradnom kopci“), preto je podľa žalobcu evidentné, že rozsudok súdu prvej inštancie je v tejto časti dostatočne určitý (miesto a inštitúcia, na pôde ktorej sa má žalovaný ospravedlniť je, a to najmä vo vzťahu k žalovanému, dostatočne, jednoznačne a nezameniteľne určené) a že tento odvolací dôvod žalovaného je nanajvýš účelový. Rovnako možno podľa žalobcu hodnotiť ďalšiu odvolaciu námietku žalovaného, týkajúcu sa nevykonateľnosti rozsudku z dôvodu, že súd prvej inštancie vo výroku rozsudku nestanovil lehotu na plnenie. V uvedenej súvislosti poukázal žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného na ust. § 232 ods. 2 a 3 CSP, v zmysle ktorých je lehota na plnenie 3 dni od

právoplatnosti rozsudku. Je teda podľa žalobcu zrejmé, že žalovaný v odvolaní namietal aj uvedenú skutočnosť účelovo.

3.1 Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného ďalej uviedol, že pokiaľ žalovaný v bode 9. svojho odvolania uvádza, že povinnosť uložená vo výroku III. odvolaním napadnutého rozsudku neplní svoju reparačnú funkciu, tak on (žalobca) poukazuje na to, že súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť sumu 6.651,- Eur z titulu náhrady nemajetkovej ujmy žalobcu na účet zariadenia alebo organizácie poskytujúcej sociálne, zdravotné, športové alebo kultúrne služby pre deti so sídlom v okrese Detva; súd prvej inštancie odvolaním napadnutým rozsudkom nerozhodol teda o nároku tretej strany, čiže inej osoby ako žalobca, ako to tvrdí žalovaný v odvolaní, ani o právach a povinnostiach osoby stojacej mimo okruhu účastníkov tohto konania, ale rozhodol o nároku žalobcu, pričom povinnosť, ktorú má žalovaný splniť, má splniť podľa vlastného výberu na platobné miesto organizácie, ktorú si vyberie. Takýto postup je v súlade s právnym poriadkom aj s bežnou súdnou praxou a nezakladá právo tretej strany. Žalovanému je treba podľa žalobcu pripomenúť, že takto určená relatívna náhrada nemá mať v zmysle právnej teórie reparačnú funkciu, tú má náhrada škody, ale skôr má mať satisfakčnú, resp. tak ako sa v novšej teórii uvádza aj preventívno-sankčnú funkciu. V uvedenej súvislosti žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že z formulácie výroku III. rozsudku súdu prvej inštancie je zrejmé, že žalovaný má uhradiť žalobcovi priznanú sumu náhrady nemajetkovej ujmy na účet zariadenia alebo organizácie poskytujúcej sociálne, zdravotné, športové alebo kultúrne služby pre deti (t. j. súd prvej inštancie vymedzil rozsah uloženej povinnosti z vecnej stránky poskytovania služieb) nachádzajúcej sa v okrese Detva (t. j. súd prvej inštancie vymedzil rozsah uloženej povinnosti aj z teritoriálneho hľadiska); výrok III. odvolaním napadnutého rozsudku je preto podľa žalobcu dostatočne určitý. Vo vzťahu k argumentácii žalovaného, v rámci ktorej žalovaný poukázal v odvolaní na niektoré nálezy Ústavného súdu SR, žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že pokiaľ žalovaný v odvolaní uvádzal viaceré nálezy Ústavného súdu SR, napr. sp. zn. II. ÚS 692/2017 a sp. zn. I. ÚS 235/2020, tak oba tieto nálezy hovoria o porušení práv médií na slobodu prejavu (v jednom prípade Plus 7 dní, v druhom Košický korzár), preto tieto nálezy Ústavného súdu SR už len povahou, resp. charakterom ich účastníkov, nie je možné aplikovať v tejto veci.

3.2 V závere vyjadrenia k odvolaniu žalovaného žalobca uviedol, že vzhľadom na uvedené účelové argumenty žalovaného so snahou podriadiť ich pod niektorý z odvolacích dôvodov, resp. na všeobecné argumenty žalovaného o konflikte práv na slobodu prejavu a ochrany osobnosti, odvolanie žalovaného žiadnym spôsobom nespochybňuje zákonnosť odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie; ide len o tvrdenia žalovaného, ktoré nepreukazujú dôvodnosť uplatnenia žalovaným uplatnených odvolacích dôvodov. V závere vyjadrenia k odvolaniu žalovaného žalobca uviedol, že vzhľadom na všetky vyššie uvedené argumenty, ako aj vzhľadom na to, že nie je dôvod na zmenu alebo zrušenie odvolaním napadnutého rozsudku, navrhuje odvolanie žalobcu zamietnuť, odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť a žalobcovi priznať náhradu trov odvolacieho konania.

4. Žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uviedol, že v celom rozsahu zotrúva na svojej argumentácii obsiahnutej v odvolaní, kde poukázal na nedostatky rozhodnutia súdu prvej inštancie, odôvodňujúce podanie odvolania, resp. naplnenie odvolacích dôvodov uplatnených podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), e), f), a h) CSP. Zdôraznil, že tak ako uviedol v odvolaní, rozsudok súdu prvej inštancie považuje za nevykonateľný, a to najmä pokiaľ ide o výroky I. a II. rozsudku s ohľadom na absenciu časového ohraničenia - časového rámca na prikázané konanie, pretože z výrokov I. a II. jasne a zreteľne nevyplýva informácia, dokedy má splniť súdom uloženú povinnosť. Nemenej významným aspektom podľa žalovaného je aj to, kde má byť ospravedlnenie prednesené - ako bod programu rokovania Národnej rady, eventuálne počas tlačovej konferencie vo foyer Národnej rady. Výrok II. rozsudku súdu prvej inštancie pokiaľ ide o označenie miesta, kde sa má žalovaný žalobcovi ospravedlniť, t. j. foyer Národnej rady hodnotí naďalej ako nepresný, a to napriek skutočnosti, že žalobca v uvedenom rozsahu označuje jeho argumentáciu za výsostne účelovú, rovnako ako označuje žalobca za výsostne účelovú jeho (žalovaného) argumentáciu o absencii lehoty na plnenie vo výrokoch I. a II. rozsudku súdu prvej inštancie, keďže podľa žalobcu je zrejmé, že povinnosti uložené žalovanému vo výrokoch I. a II. rozsudku súdu prvej inštancie majú byť v zmysle § 232 ods. 2 a ods. 3 Civilného sporového poriadku splnené v lehote troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozsudku.

4.1 V nadväznosti na uvedené žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uviedol, že s argumentáciou žalobcu nemôže súhlasiť, pretože podľa jeho názoru by výroky I. a II. odvolaním napadnutého

rozsudku mali byť formulované presne, určite a zrozumiteľne. Rozsudok súdu by mal byť vo všeobecnosti materiálne vykonateľný, pričom požiadavka materiálnej vykonateľnosti rozsudku zahŕňa okrem vymedzenia práv a povinností, o ktorých bolo rozhodované, aj uvedenie ich rozsahu a lehoty na plnenie. Rozsudok súdu prvej inštancie je najmä v rozsahu výrokov I. a II. nevykonateľný. V uvedenej súvislosti poukázal žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS 104/2019, kde ústavný súd uviedol, že „predpokladom výkonu exekúcie je spôsobilý exekučný titul, pod ktorým rozumieme predovšetkým také rozhodnutie, ktoré disponuje vlastnosťou vykonateľnosti, to znamená potencionálnou možnosťou vymôcť judikovanú povinnosť i proti vôli povinnej osoby. Vykonateľnosť rozlišujeme formálnu a materiálnu. Formálna vykonateľnosť je splnená dodržaním zákonom predpísaných náležitostí o doručení rozhodnutia, o uplynutí lehoty na plnenie a o podaní, resp. nepodaní riadneho opravného prostriedku. Potvrdenie o vykonateľnosti rozhodnutia podľa § 42 Exekučného poriadku je potvrdením o jeho formálnej vykonateľnosti. Exekučný súd je oprávnený skúmať, či sú podmienky formálnej vykonateľnosti skutočne splnené, pričom potvrdenie o vykonateľnosti rozhodnutia nie je pre exekučný súd záväzné. Rovnako exekučný súd skúma, či je rozhodnutie vykonateľné materiálne, pričom materiálными predpokladmi vykonateľnosti exekučného titulu sú napr. či účastníci označení v rozhodnutí skutočne existujú (alebo existovali v čase vydania rozhodnutia), teda či nejde o rozhodnutie voči non subjektu, ďalej či účastníci sú dostatočne individualizovaní a tiež, materiálным predpokladom je vymedzenie rozsahu a obsahu plnenia. Musí ísť o také plnenie, ktorého vymoženie zákon výslovne predpokladá. Exekučný súd nie je spravidla oprávnený preskúmať vecnú správnosť exekučného titulu, teda zaoberať sa správnosťou skutkových a právnych záverov orgánu, ktorý ho vydal. Rozsah prieskumnej činnosti súdu je obmedzený na to, či je exekučný titul vydaný orgánom oprávneným na jeho vydanie, či je exekučný titul materiálne a formálne vykonateľný, a či sú oprávnení a povinní hmotnoprávne legitimovaní z exekučného titulu. V tomto rozsahu skúma exekučný súd exekučný titul pri rozhodovaní o žiadosti exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), na prípadnú námietku povinného proti exekúcii (§ 50 Exekučného poriadku), na prípadný návrh povinného na zastavenie exekúcie (§ 58 Exekučného poriadku). Súd môže zároveň v tomto rozsahu skúmať exekučný titul počas celého exekučného konania a v prípade zistenia, že nie sú splnené podmienky materiálnej alebo formálnej vykonateľnosti, môže exekúciu aj bez návrhu zastaviť. Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že exekučný súd je povinný pred udelením poverenia exekútorovi na výkon exekúcie posúdiť, či samotné rozhodnutie, ktorého výkon sa navrhuje, má potrebné formálne náležitosti, najmä či bolo vydané oprávneným orgánom a či je vykonateľné“. V uvedenej súvislosti žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu ďalej uviedol, že vzhľadom na citované rozhodnutie ústavného súdu si kladie rečnícku otázku, či a ako by bol rozsudok vymáhaný v prípadnom exekučnom konaní.

4.2 Žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu ďalej uviedol, že žalobca nepresnosť obsiahnutú vo výroku II. odvolaním napadnutého rozsudku značne zľahčuje, a to nielen čo sa týka uvedenia presného a nespochybniteľného názvu miesta, kde má žalovaný ospravedlnenie žalobcovi predniesť, uvedeného vo výroku II. odvolaním napadnutého rozsudku ako foyer Národnej rady, ktoré miesto má byť podľa žalovaného uvedené ako foyer Národnej rady Slovenskej republiky, ale aj pokiaľ ide o to, kedy má žalovaný túto výrokom II. uloženú povinnosť splniť, pretože z výroku II. odvolaním napadnutého rozsudku to nie je zrejmé. Navyše splnenie povinnosti uloženej mu výrokom II. odvolaním napadnutého rozsudku nie je celkom závislé len od neho ako strany sporu, keďže túto povinnosť má splniť ako bod programu rokovania národnej rady, o čom však musí rozhodnúť plénum parlamentu hlasovaním, čo je z hľadiska možnosti dodržania 3-dňovej lehoty na plnenie s ohľadom na všetky zmienené špecifiká iluzórne. Zdôraznil, že okrem zrejmých formálnych nedostatkov, ktoré odvolaním napadnutý rozsudok má, a na ktoré pomerne rozsiahlo poukázal v odvolaní, považuje za potrebné zaujať stanovisko a rozporovať argumentáciu žalobcu týkajúcu sa náhrady nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch. Poukázal na to, že žalobca vo vyjadrení k odvolaniu konštatuje, že náhrada nemajetkovej ujmy vyjadrená v peniazoch má najmä satisfakčnú, resp. preventívno-sankčnú funkciu. Zároveň žalobca tvrdí, že súd prvej inštancie nerozhodol o nároku tretej strany, t. j. iného subjektu ako je žalobca s čím on (žalovaný) nesúhlasí, pričom okrem iného nesúhlasí najmä s tvrdením žalobcu, že náhrada nemajetkovej ujmy by mala mať preventívno-sankčnú, či sankčnú funkciu. V uvedenej súvislosti dal žalovaný do pozornosti odvolacieho súdu závery vyplývajúce z rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu ČR (konkrétne poukázal na rozhodnutie NS ČR sp. zn. 25Cdo/149/2020), v zmysle ktorých „proti sankčnej funkcii peňažných náhrad za nemajetkové ujmy v zmysle punitívnom (trestajúcom) existuje celá rada presvedčivých argumentov. Takéto poňatie je predovšetkým kontinentálnemu právu cudzie, pretože trestanie by malo byť doménou verejného práva, hlavne práva trestného. S ohľadom na

funkciu náhrady nemajetkovej ujmy v kontinentálnom systéme práva odporuje prisudzovanie sankčnej funkcie primeranému zadosťučineniu nášmu právnemu systému a zadosťučinenie musí byť vnímané len v rovine kompenzačnej ako prostriedok náhrady ujmy, nie ako prostriedok k odstráneniu potencionálnych škodcov“. Zdôraznil, že okrem uvedeného považuje výrok III. odvolaním napadnutého rozsudku s poukazom na logickú nezrovnalosť v rovine jeho vykonateľnosti za problematický.

4.3 V závere vyjadrenia k vyjadreniu žalobcu žalovaný uviedol, že súd prvej inštancie opomenul pri rozhodovaní aplikovať test proporcionality, a teda nedostatočne sa vysporiadal so základnými právnymi otázkami týkajúcimi sa merita veci. Nehľadal odpovede na otázky, KTO?, O KOM?, ČO?, KDE?, KEDY? a AKO? Uviedol, že test proporcionality sa dá vnímať ako základný nástroj využívaný Európskym súdom pre ľudské práva a Ústavným súdom Slovenskej republiky na posúdenie toho, či právo žalovaného na slobodu prejavu prevážilo nad právom žalobcu na ochranu jeho osobnosti, t. j., či ním prezentované výroky boli takej intenzity, že boli schopné zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu. Zdôraznil, že sa pridrižiava ním prezentovanej právnej argumentácie obsiahnutej v odvolaní a naďalej zotrváva na svojom názore, že boli naplnené odvolacie dôvody, ktoré si v odvolaní uplatnil v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b), e), f) a h) Civilného sporového poriadku. Navrhol, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietal a zaviazal žalobcu zaplatiť mu (žalovanému) náhradu trov konania, alebo aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a zaviazal žalobcu zaplatiť mu (žalovanému) náhradu trov odvolacieho konania.

5. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedol, že má za to, že žalovaný vo svojom vyjadrení neuviedol žiadne relevantné okolnosti, ktoré by preukazovali správnosť tvrdení žalovaného, a ktoré by kvalifikovane vyvracali argumentáciu žalobcu. Jediným novým argumentom v replike žalovaného je podľa žalobcu poukaz žalovaného na právnu vetu uvedenú v rozhodnutí Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25Cdo/149/2020: „Protivankčnej funkcii peňažných náhrad za nemajetkové ujmy v zmysle punitívnom (trestajúcom) existuje celý rad presvedčivých argumentov. Peňažné náhrady za nemajetkové ujmy nemožno vnímať ako prostriedok odstránenia potencionálnych škodcov“. Uvedené rozhodnutie NS ČR má charakter rozhodnutia zamietajúceho dovolanie proti priznanej finančnej čiastke náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 950.000,- Kč (každému zo žalobcov) v difamačnom spore. Hovorí sa v ňom aj o tom, že pri stanovení peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy je namieste okrem okolností na strane poškodeného zvažovať i zavinenie a motívy, ktoré pôvodcu zásahu k zverejneniu závadnej informácie viedli, a do určitej miery i jeho majetkové pomery. Teda záverom rozhodnutia NS ČR sp. zn. 25Cdo/149/2020 nie je to, že by sa vôbec nemala priznávať náhrada nemajetkovej ujmy, ale to, že by sa nemala priznávať v neprimeranej výške. Otázkou teda podľa žalobcu je, či je suma náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú súd v prejednávanej veci priznal (6.651,- Eur) primeraná povahe veci a motívom, ktoré žalovaného k vysloveniu výroku viedli („nepochybne politické“), prípadne či je primeraná celkovým majetkovým pomerom žalovaného. V uvedenej súvislosti žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedol, že je notoricky známe, že žalovaný je poslancom Národnej rady („bez potreby upresnenia“) už niekoľko rokov po sebe, pričom predtým úspešne podnikal v oblasti šoubiznisu, gastroprevádzky a ubytovania v Haliči. Ako poslancovi NR SR, navyše s bydliskom mimo Bratislavu, mu prináleží mesačná mzda už vyššia ako suma určená rozsudkom (pre rok 2024 už je to suma 4.076,- Eur plus paušálne náhrady vo výške 3.003,- Eur, teda viac ako 7.000,- Eur mesačne). Výška sumy zodpovedajúcej náhrade nemajetkovej ujmy, priznaná odvolaním napadnutým rozsudkom teda podľa žalobcu nemôže byť žiadnym spôsobom neprimeraná vo vzťahu k okolnostiam prejednávanej veci. Navyše adresátom tohto plnenia nebude žalobca samotný, ale organizácia poskytujúca sociálne, zdravotné, športové alebo kultúrne služby pre deti so sídlom v okrese Detva. V závere vyjadrenia žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a priznal mu náhradu trov odvolacieho konania.

6. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP) prejednal odvolanie žalovaného v rozsahu a z dôvodov daných ust. § 379 a ust. § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 385 CSP (a contrario) a odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku I. z čisto formálnych dôvodov (teda nie z dôvodu jeho vecnej nesprávnosti) podľa ust. § 388 CSP zmenil tak, že do výroku I. nad rámec jeho znenia vymedzeného súdom prvej inštancie doplnil v zmysle ust. § 323 ods. 3 CSP lehotu na plnenie troch dní od právoplatnosti rozsudku, tak ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku; vo výrokoch II., III. a IV. rozsudok okresného súdu podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP odvolací súd zrušil

a podľa ust. § 391 CSP v uvedenom rozsahu vrátil vec okresnému súdu z nižšie uvedených dôvodov na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Podľa ust. § 11 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

8. Podľa ust. § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadostučinenie.

9. Podľa ust. § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadostučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

10. Podľa ust. § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

11. Podľa ust. § 232 ods. 1, 2 a 3 CSP, vykonateľnosť je vlastnosť súdneho rozhodnutia ukladajúceho povinnosť plniť, ktorá spočíva v možnosti jeho priamej a bezprostrednej vynútenosti zákonnými prostriedkami. Ak súd uložil v rozsudku povinnosť plniť, rozsudok je vykonateľný márnym uplynutím lehoty na plnenie, ak nie je ustanovené inak. Lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

12. Podľa ust. § 140 ods. 1 CSP, zmena žaloby je návrh, ktorým sa rozširuje uplatnené právo alebo sa uplatňuje iné právo.

13. Podľa ust. § 142 ods. 1 CSP, o prípustnosti zmeny žaloby súd rozhodne spravidla na pojednávaní, na ktorom bola zmena navrhnutá, alebo na pojednávaní, ktoré nasleduje bezprostredne po tom, ako bola zmena žaloby uplatnená mimo pojednávania.

14. Z obsahu žaloby a z v nej obsiahnutej argumentácie žalobcu vyplýva, že žalobca sa podanou žalobou domáhal ochrany svojich osobnostných práv v zmysle ustanovenia § 11 Občianskeho zákonníka, pričom sa domáhal najmä ochrany svojho mena, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti. Uplatnil si pritom nároky vyplývajúce z ustanovenia § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, t. j. domáhal sa ospravedlnenia od žalovaného a náhrady nemajetkovej ujmy s peniazoch pôvodne vo výške 20 000 Eur (zodpovedajúcej trom mesačným platom mimobratislavského poslanca), po zmene žaloby prednesenej na pojednávaní konanom na okresnom súde dňa 19. 01. 2024 v sume „2 x 6 651 Eur“ (zodpovedajúcej dvom mesačným platom mimobratislavského poslanca).

15. V uvedenej súvislosti odvolací súd uvádza, že občianskoprávna ochrana osobnosti je založená na princípe objektívnej zodpovednosti; aktívne legitimovanou osobou je fyzická osoba, voči osobnosti ktorej neoprávnený zásah smeroval. Právne prostriedky nápravy zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby vyplývajú z ustanovenia § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka; fyzická osoba má právo domáhať sa, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do jej práva na ochranu osobnosti, aby sa odstránili následky takýchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadostučinenie. Uvedené prostriedky nápravy neoprávneného zásahu do osobnostných práv si žalobca uplatnil aj v tomto konaní.

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 5Cdo/274/2007 uvádza: „Pojem zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby Občiansky zákonník nedefinuje ani nepodáva výpočet konkrétnych foriem zásahov, ktorými môžu byť dotknuté osobnostné práva fyzickej osoby. Je ním však bezpochyby také aktívne konanie pôvodcu zásahu do osobnostných práv dotknutej osoby, ako aj jeho pasívne správanie (zdržanie sa konania alebo jeho opomenutie), ktoré má v zákone uvedené znaky. Týmto znakmi je predovšetkým neoprávnenosť a nedovolenosť zásahu, ďalej objektívna spôsobilosť zásahu negatívne dopadnúť na osobnosť fyzickej osoby a príčinná súvislosť medzi zásahom a porušením práv. Nedostatok ktoréhokoľvek z týchto predpokladov vylučuje možnosť uloženia sankcií podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka“. V prípade neoprávnených zásahov do občianskej cti, dôstojnosti, mena alebo súkromia dotknutej osoby k zásahu najčastejšie dochádza vo forme prejavu určitej osoby a tak

je potrebné skúmať proporcionalitu medzi zásahom do práva na slobodu prejavu zasahovateľa do osobnostných práv a garanciami osobnostných práv dotknutej osoby. Z rozhodovacej praxe Ústavného súdu SR (viď. napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 152/08, sp. zn. II. ÚS 326/09, sp. zn. I. ÚS 408/2010 a sp. zn. IV. ÚS 492/2012) vyplýva, že test proporcionality je založený na hľadaní odpovedí na nasledovné otázky: KTO? (zásah do osobnostných práv dotknutej osoby vykonal), O KOM? (do koho osobnostných práv bolo zasiahnuté), ČO? (bolo obsahom zásahu), KDE? (došlo k zásahu), KEDY? (došlo k zásahu) a AKO? (došlo k zásahu).

17. Pri posudzovaní limitov slobody prejavu treba rozlišovať medzi faktami a hodnotiacimi úsudkami. Existenciu faktov možno preukázať (dôkazné bremeno je na zasahovateľovi do osobnostných práv dotknutej osoby) zatiaľ čo otázka pravdivosti hodnotiacich úsudkov dôkazy nepripúšťa.

18. V nadväznosti na uvedené odvolací súd uvádza, že sa nemožno stotožniť s odvolacou argumentáciou žalovaného, že súd prvej inštancie nerozhodol v súlade so zásadou proporcionality, keď v zmysle rozhodovacej praxe ústavného súdu nevykonal test proporcionality a nedal odpovede na vyššie uvedené otázky súvisiace s vykonaním testu proporcionality, pretože súd prvej inštancie aj keď vyslovene spôsobom zadania otázky a odpovede na ňu nepostupoval, v texte odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku dal jasné a zreteľné odpovede na otázky KTO?, O KOM?, ČO?, KEDY?, KDE? A AKO? vyriekol, pričom uviedol, že „sa stotožňuje s tým, že verejne činná osoba musí strpieť väčší zásah do súkromia ako osoba, ktorá nie je verejne činná, ale aj tieto zásahy majú svoju hranicu a predmetný výrok žalovaného považuje za taký, ktorý túto pomyselnú hranicu prekračuje“, čo znamená, že žalobcom v žalobe tvrdený zásah do osobnostných práv žalobcu a žalovaným tvrdený zásah do slobody prejavu žalovaného súd prvej inštancie de facto podrobil testu proporcionality, teda uvedená odvolacia námietka žalovaného je neopodstatnená.

19. Pri slovných zásahoch do osobnostných práv dotknutej osoby prichádzajú do úvahy skutkové tvrdenia, hodnotiace úsudky, resp. tzv. kritika dotknutej osoby. Neoprávnený zásah do osobnostných práv fyzickej osoby možno vyvolať prednesením alebo uverejnením nepravdivých údajov týkajúcich sa jej povesti; taktiež ho možno vyvolať prednesením alebo uverejnením aj pravdivých údajov, ktoré ale majú v takom prípade osočujúcu povahu, pôsobia difamačne a vyvolávajú znevažujúci dojem. Neoprávnený zásah možno vyvolať aj pravdu skresľujúcimi údajmi; takéto údaje nie sú samé o sebe nepravdivé, ale forma ich podania a súvislostí, za ktorých boli podané, môžu viesť ku skresleniu informácie podávanej verejnosti. Napokon neoprávnený zásah možno vyvolať aj prednesením alebo uverejnením hodnotiacich úsudkov (kritiky), pokiaľ tieto vybočujú z hraníc vecnosti, konkrétosti a primeranosti. V danom prípade sa jedná o skutkové tvrdenie. Skutkové tvrdenia majú objektívnu povahu a je možné ich overiť. V skutkovom tvrdení ide o konštatovanie určitých skutočností, o overiteľné fakty. Naproti tomu hodnotiace úsudky sú vždy subjektívne, sú názorom toho, kto hodnotiaci úsudok vyslovuje. Existenciu faktov (skutkových tvrdení) je možné, tak ako je vyššie uvedené, preukázať, vo vzťahu k hodnotiacim úsudkom nemožno naplniť požiadavku preukázať ich pravdivosť, keďže hodnotiace úsudky majú subjektívny charakter a skutočnosť viac menej voľne interpretujú. V hraničných a sporných prípadoch môžu existovať aj tzv. hybridné výroky, t. j. výroky, keď jeden výrok obsahuje skutkové tvrdenie a aj hodnotiaci úsudok. Hodnotiaci úsudok požíva z hľadiska slobody prejavu intenzívnejšiu ochranu ako skutkové tvrdenie (tvrdenie faktov).

20. Po prejednaní odvolania žalovaného odvolací súd uvádza, že sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že skutkové tvrdenie žalovaného, ktoré je obsiahnuté v dotknutom výroku možno považovať za závažné, za tzv. tvrdenie cez čiaru, spôsobilé spôsobiť žalobcovi ujmu a negatívnym spôsobom sa dotknúť nielen sponzorských aktivít žalobcu, ale aj jeho podnikateľských aktivít a politických ambícií. V čase vyrieknutia dotknutého výroku žalovaným bol žalobca verejne činná osoba, schyľovalo sa k voľbám do národnej rady, žalobca mal ambície kandidovať na predsedu banskobystrického samosprávneho kraja, pričom takto zverejnené informácie mohli mať nepriaznivý vplyv na jeho kandidatúru. Za závažný považoval okresný súd predmetný výrok žalovaného najmä z toho dôvodu, že žalobca sa mal v ňom obsiahnutého konania podľa tvrdenia žalovaného dopustiť na deťoch, ktoré sú vnímané ako obzvlášť zraniteľné osoby. Vo vzťahu ku kolízii práva na ochranu osobnosti a práva na slobodu prejavu odvolací súd konštatuje, že sloboda prejavu neznamena, že každý má právo povedať čokoľvek. Sloboda prejavu končí tam, kde začína právo druhého na ochranu osobnosti, teda sloboda prejavu nemôže byť zneužitá na zásah do osobnostného práva inej osoby. Okresný súd ustálil, že žalovaný prezentovaním dotknutého výroku zasiahol do ústavného práva žalobcu na ochranu osobnej

cti a dobrej povesti. Pokiaľ sa žalovaný bránil tým, že si uplatnil svoje právo na slobodu prejavu, pričom poukázal na postavenie žalobcu ako verejne činnnej osoby, odvolací súd uvádza, že v prípade konfliktu dvoch ústavných práv (práva na ochranu osobnosti a práva na slobodu prejavu) súd posudzuje dve protichodné práva a rozhoduje, ktorému právu alebo záujmu pripíše väčší význam; rieši otázku, čo je pre spoločnosť v danom konkrétnom prípade dôležitejšie, či ochrana práva jednotlivca alebo sloboda prejavu. Pokiaľ ide o slobodu prejavu táto môže byť v zmysle článku 26 Ústavy Slovenskej republiky obmedzená v prípade, že obmedzenie slobody prejavu je vymedzené v zákone a zároveň ide o opatrenie v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosti štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti. Uvedené podmienky musia byť splnené súčasne. Ak ide o posúdenie obmedzenia prejavu slobody ako opatrenia v demokratickej spoločnosti, toto sa posudzuje v každom konkrétnom prípade individuálne, pričom sa berie ohľad na obsah prejavu a záujem verejnosti o danú vec. Judikatúra okruh osôb, ktoré sa považujú za verejne činnné osoby vymedzuje pomerne široko, za takéto osoby považuje najmä politikov, ale aj iné osoby podieľajúce sa na činnosti vo veciach verejných; za takéto osoby považuje judikatúra tiež športovcov a umelcov.

21. Po prejednaní odvolania žalovaného odvolací súd uvádza, že z obsahu spisu vyplýva, že k výrokom žalovaného na adresu žalobcu došlo v čase, keď mal žalobca status verejne činnnej osoby. Odvolací súd súhlasí s mnohokrát judikovaným konštatovaním, že verejne činnná osoba je povinná strpieť vyššiu mieru prípadného zásahu do osobnostných práv. Avšak aj táto vyššia miera musí byť založená na pravdivých skutkových tvrdeniach, čo v danom prípade zo strany žalovaného nebolo preukázané. Pre zbavenie sa zodpovednosti za neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcu neobstojí argumentácia žalovaného, že predmetný výrok predniesol v širšom kontexte, čomu súd prvej inštancie podľa jeho názoru nevenoval dostatočnú pozornosť, ani to, že mu informácie v ňom obsiahnuté poskytli tretie osoby (obyvatelia Detvy), ktoré osoby však žalovaný odmietol konkretizovať.

22. Na základe uvedených skutočností odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. posúdil z obsahového hľadiska ako vecne správny, preto pokiaľ ho v zmysle ust. § 388 CSP zmenil, zmenil ho len z čisto formálnych dôvodov, pričom zmena výroku I. spočívala v doplnení lehoty na plnenie, pretože bez toho, aby bola vo vzťahu k výrokom I. uloženej povinnosti vo výroku I. výslovne uvedená lehota na plnenie, trpelo by rozhodnutie súdu nevykonateľnosťou. V uvedenej súvislosti poukazuje odvolací súd na vyššie citované ust. § 232 ods. 2 CSP, podľa znenia ktorého „rozsudok je vykonateľný márnym uplynutím lehoty na plnenie“ (ktorá je síce v zmysle ust. § 232 ods. 3 CSP spravidla tri dni, ale vzhľadom k tomu, že súd môže v odôvodnených prípadoch určiť aj dlhšiu lehotu na plnenie, je potrebné, aby bola lehota na plnenie výslovne uvedená vo výroku rozsudku). Na základe uvedených skutočností odvolací súd, tak ako je vyššie uvedené, rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. podľa ust. § 388 CSP len čisto z formálnych dôvodov (teda nie z vecného a obsahového hľadiska čo do merita veci) zmenil, ktorá zmena výroku I. spočívala v doplnení lehoty na splnenie vo výroku I. žalovanému uloženej povinnosti – 3 dni od právoplatnosti rozsudku.

23. Pokiaľ ide o výrok II. odvolaním napadnutého rozsudku, ktorý odvolací súd rovnako ako výrok I. považuje z obsahovaného a vecného hľadiska pokiaľ ide o žalovanému uloženú povinnosť ospravedlniť sa žalobcovi za vecne správny, odvolací súd uvádza, že výrok II. rozsudku súdu prvej inštancie okrem absencie lehoty na plnenie, ktorá by vzhľadom na špecifikum v ňom uloženej povinnosti musela byť dlhšia ako tri dni, pretože vo výroku II. žalovanému uložená povinnosť súvisí s konaním schôdze národnej rady, je poznačený aj procesnou vadou, ktorej sa súd prvej inštancie dopustil v rámci svojho procesného postupu, keď o návrhu žalobcu na zmenu žaloby prednesenom na pojednávaní konanom na súde prvej inštancie dňa 19. 01. 2024 nerozhodol (v zmysle ktorého návrhu na zmenu žaloby sa žalobca domáhal voči žalovanému namiesto ospravedlnenia v „niektorom z celoslovenských vydaní denníkov Nový Čas, Plus JEDEN DEŇ, SME - podľa vlastného výberu žalovaného - ospravedlnenia na pôde Národnej rady Slovenskej republiky, predneseného ako bod programu rokovania Národnej rady, alternatívne na tlačovej konferencii vo foyeri Národnej rady“), napriek tomu, že v zmysle ust. § 142 ods. 1 CSP mal súd prvej inštancie uznesením vyhláseným do zápisnice o pojednávaní o tomto návrhu žalobcu na zmenu žaloby rozhodnúť, pričom bez toho, aby o tomto návrhu žalobcu na zmenu žaloby rozhodol, súd prvej inštancie rovno v zmysle zmenenej žaloby výrokom II. rozhodol. Uvedené rovnako platí aj vo vzťahu k výroku III., kde žalobca nielen že obmedzil výšku žalovanej sumy náhrady nemajetkovej ujmy (čo bol dôvod na to, aby súd prvej inštancie vyzval žalobcu, či berie žalobu v tejto časti späť a pokiaľ áno, aby rozhodol o čiastočnom zastavení konania a pokiaľ nie, aby žalobu v sume prevyšujúcej priznanú sumu náhrady nemajetkovej ujmy vo zvyšnej časti zamietol), ale navrhol aj zmenu

žaloby, ktorá spočívala v tom, že žalobca v rámci navrhovanej zmeny žaloby dotýkajúcej sa výroku III. požadoval, aby bola súdom priznaná suma náhrady nemajetkovej ujmy poukázaná na účet zariadenia alebo organizácie poskytujúcej sociálne, zdravotné, športové alebo kultúrne služby pre deti so sídlom v okrese Detva podľa vlastného výberu žalovaného (namiesto na účet žalobcu), čo je z procesného hľadiska tiež potrebné považovať za zmenu žaloby, o ktorej mal súd prvej inštancie v zmysle ust. § 142 ods. 1 CSP rozhodnúť, čo rovnako ako v prípade výroku II. neurobil, v dôsledku čoho zažalil konanie vadou procesného postupu predchádzajúceho vydaniu odvolaním napadnutého rozsudku, pre ktorú bolo potrebné odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II. a III. zrušiť, a to spolu s výrokom IV. o trovách konania, dôvodom zrušenia ktorého je nielen zo zákona vyplývajúci dôvod zrušenia ako tzv. závislého výroku vo vzťahu k výrokom II. a III. ale aj jeho vecná nesprávnosť, keďže súd prvej inštancie nerozhodol o trovách konania v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou, týkajúcou sa rozhodovania o trovách konania v prípadoch, keď je predmetom sporu náhrada nemajetkovej ujmy (viď napr. nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 475/2018 z 4. februára 2021), na ktorú vznikol žalobcovi nárok v dôsledku neoprávneného zásahu do jeho osobnostných práv zo strany žalovaného subjektu.

24. Na základe uvedených skutočností odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II., III. a IV. podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a podľa ust. § 391 ods. 1 CSP vrátil vec súdu prvej inštancie v uvedenom rozsahu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Úlohou súdu prvej inštancie po vrátení veci na ďalšie konanie bude procesne vyčistiť predmet konania z hľadiska obmedzenia výšky náhrady nemajetkovej ujmy žalobcom (v tom zmysle, že je potrebné vyzvať žalobcu, aby sa v súdom určenej lehote vyjadril, či v sume prevyšujúcej sumu zodpovedajúcu dvom platom mimobratislavských poslancov - 2 x 6651 Eur – berie žalobu čiastočne späť a v nadväznosti na reakciu žalobcu na predmetnú výzvu potom konanie v konečnom dôsledku čiastočne zastaviť alebo v časti prevyšujúcej priznanú sumu náhrady nemajetkovej ujmy žalobcu vo zvyšku zamietnuť) a tiež z hľadiska zmien žaloby vo vzťahu k výrokom II. a III., prednesených žalobcom na pojednávaní konanom na súde prvej inštancie dňa 19. 01. 2024 (v tom zmysle, že je potrebné rozhodnúť, či ich súd pripúšťa alebo nie), pričom platobné miesto (v prípade, že súd prvej inštancie uznesením pripustí zmenu žaloby týkajúcu sa výroku III.), na ktoré má byť priznaná suma náhrady nemajetkovej ujmy poukázaná musí byť vo výroku rozsudku konkrétne a presne určené (nie len všeobecným vymedzením druhu zariadenia alebo organizácie poskytujúcej sociálne, zdravotné, športové alebo kultúrne služby pre deti so sídlom v okrese Detva podľa vlastného výberu žalovaného), tak aby bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie aj v tejto časti vykonateľné; v novom rozhodnutí vo veci samej súd prvej inštancie uvedie vo výroku rozsudku (ktorý musí byť presný a určitý) celý názov Národnej rady Slovenskej republiky a v zmysle ust. § 396 ods. 3 CSP rozhodne aj o trovách tohto odvolacieho konania.

25. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov členov senátu 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
 - b) kto ho robí,
 - c) ktorej veci sa týka,
 - d) čo sa ním sleduje a
 - e) podpis.
- (§ 127 ods. 1 CSP).

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa predchádzajúceho odseku neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.